

MALS 2022 Winter Week

Intermediate Greek

Six Papyri

And

Chariton of Aphrodisias'

Callirhoe

Tutor: Samuel Hendrick Wessels

PBrem 64 (TM 19649)

113–120 CE

Hermopolis ?

Image: <https://brema.suub.uni-bremen.de/papyri/content/pageview/365782>

v

Σοῆρις Ἀλίνῃ τῇ θυγατρὶ χαίρειν.

πρὸ μὲν παντὸς εὐχομαί σαι ὑγιαί-
νειν μετὰ Ἀπολλωνίου τοῦ ἀδελφοῦ σου
καὶ \τῶν/ ἀβασκάντων σου. πῶς γράφεις
μοι ὅτι ἀσθενῶς ἔχωι; [[ὅτι]] ἔλεγάν 5

μοι ὅτι οὐκ ἀσθενεῖς καὶ εἰς τοσαύ-
την λοιπήν με βάλλεις. ἐγὼ \γὰρ/ ἰδοῦ
τετράμηνος ἀσθενῶι μου τὰ

ὄμματα. γράφεις μοι περὶ ἡμικερα-
μί[ων το]ῖς ἀβ[ασκ]άντοις παιδίοι[ς] 10

μο[υ - ca.9 -] ἀπέσχετό μοι, δώ-
[σ]ω[- ca.9 - ἐν]έγκαι σοί. διὰ τί

----- ρ

Ἀλίνῃ θυγατρὶ

VOCAB

1. Σοῆρις ρεως ὁ – *Soeris* (personal name)
1. Ἀλίνη ης ἡ – *Aline*
4. ἀβάσκαντος -ον – *secure against enchantments, free from harm* (especially of children);
Translate, ‘and those who are free from magical interference (i.e. your children)’
7. λύπη ης ἡ – *pain of body, sad plight, grief*
8. τετράμηνος ον – *of four months, lasting four months*
9. ἡμικεραμία ας ἡ – *a half urn*

NOTES

- 2: σαι: read σε
- 3: μετὰ + gen: here “along with”. This might be extending the wish of good health to Apollonius and the children, or it might be extending the subject of εὐχομαι, thus “I, along with Apollonius and your children, pray that...”
- 4: πῶς: “how”, here expressing astonishment, doubt, or displeasure. Grammatically, translate “How is it that...”
- 5: ἔχωι: read ἔχω. The subject, following the introduction of a quote by ὅτι, is Asine, not Soeris
- 5: ἔλεγάν: read (?) ἔλεγον. This may be a case in which 1st aorist endings are used with 2nd aorist verbs
- 7: λοίπην: read λύπην
- 8: ἀσθενῶι: read ἀσθενῶ
- 11: ἀπέσχετό: ἀπέχω. The subject might be neuter plural of παιδίον. “They are kept away from (me)” or “They are far away from (me)”. Not much sense can be made of the last few lines

P.Fouad 1 75 (TM 11201)

15 October 64 CE

Arsinoites

Image: <http://ipap.csad.ox.ac.uk/Fouad-bw/300dpi/P.Fouad75r.jpg>

r

Θαυβᾶς Πομπείωι τῶι πατρὶ πλεῖστα

χαίρειν.

καλῶς ποιήσεις λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν

μου **ἐξαυτῆς** εἰσελθὼν διὰ τὸ τὴν

ταλαίπωρον θυγατέρα σου **Ἐρεννίαν**

5

τετηλευτηκέναι καὶ ἤδη **εὐτη-**

χυῆσθαι τῷ **Φαῶφι** τῆι **ἐνάτῃ** ἀπ' **ὠ-**

μοτοκητοῦ. ἔτεκεν γὰρ **ὀκτώι**

μηνῶν παιδίον νεκρὸν καὶ τέσσαρας

ἡμέρας **ἐπέξωσε** καὶ μετὰ ταῦτα

10

τετηλεύτηκεν καὶ **περιεσταλη**

ύφ' ἡμῶν καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὡς

ἔδι καὶ **έτεθη** εἰς **Ἄλαβανθίδα** ἵνα

ἐάν ἔ[λ]θῆς καὶ **θέλῃς** **δύνηι** αὐτὴν

ἰδε[ῖν]. ἀσπάζεται σε Ἀλέξανδρος

15

καὶ τὰ] παιδία.

ἐρρώσσο.

(ἔτους) **ια** Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος

[Σεβαστ]οῦ Γερμανικοῦ Αὐτοκράτορος **Φαῶφι** **ιη**.

v

εἰς Ὁξύρυ[γ]χα ἐπὶ τό[π]ου [.]ο() υσιω[. . . .] ? vac. ? ?

20

Π[ομ]πήϊω [. . .]ω . [? -ca. ? - ?]

VOCAB

1. Θαυβᾶς – *Thaubas* (female Egyptian personal name)
1. Πομπήϊος ου ό – *Pompeius* (Male Roman personal name)
4. ἐξαυτῆς – Adv. *at once*, for ἐξ αὐτῆς [τῆς ὁδοῦ], literally *from the road itself*
5. ταλαίπωρος ον – *suffering, distressed, miserable*
5. Ἑρηνία ας ἡ – *Herennia* (female Roman personal name)
6. εὐτυχέω – *to be prosperous or fortunate; to come through safely*
7. Φαῶφι τό – *Phaophi* (an Egyptian month)
7. ἔνατος η ον – *ninth* (ordinal adjective)
7. ὠμοτοκετός οὔ ό – *a miscarriage* (seems to be a hapax, though other related words are found)
10. ἐπιζάω – *to survive and live on*
11. περιστέλλω – *to surround or wrap up* (oft. of clothing); *to prepare a corpse for burial; to honour with burial rites*
13. Ἀλαβανθίς ἴδος ἡ – *Alabanthis* (A location south of Lake Moeris in the Herakleides district of the Arsinoite nome)

NOTES

1. Πομπείωι – read Πομπηίωι
6. τετηλευτηκένοι – read τετελευτηκένοι
6. ἤδηι – read ἦδη
6. εὐτη|χυῆσθαι – read εὐτυ|χῆσθαι
7. ὠ|μοτοκητοῦ – read ὠ|μοτοκετοῦ
8. ὀκτώι – read ὀκτώ
11. τετηλεύτηκεν – read τετελεύτηκεν
11. περιεσταληι – read περιεστάλη
13. ἔδι – read ἔδει
13. ἐτεθηι – read ἐτέθη
14. ἐάν – introducing a prospective condition with two coordinated verbs
14. θέλγς – forms of ἐθέλω are found beside θέλω in early Greek. The latter seems to be generally more prominent in post-classical Greek
15. δύνηι – read δύνη (3rd sing pres subj). In historic sequence the subj can be used. This is quite a late text, so this may be related to the general decline of the optative mood
17. ἐρρῶσσο read – ἐρρῶσο
18. ια – 11
19. ιη – 18 (don't forget the digamma [Ϝ or ϝ 6], koppa [Ϟ 90] and sampi [Ϡ 900])

PCairZen III 59311 (TM 955)

22 Septmber 255 BCE

Philadelphia

Image: <http://ipap.csad.ox.ac.uk/PCZ-bw/300dpi/P.Cair.Zen.III.59311r.jpg>

r

Ἄρτε[μί]δωρος Ζ[ήνωνι] χαίρειν. εἰ] ἔ[ρρωσαι], εὖ ἂν ἔχοι· ἔρρωμαι δὲ καὶ ἐγώ. ἔγραψά σοι καὶ
π[ρότ]ερ[ο]ν ὅπ[ως] τοὺς τρεῖς] μ[ετ]ρητὰς τ[ο]ῦ μέλιτος, οὓς ἤξιω[σ]ά σε ἀγοράσαι Ἀπολλωνίωι τῶ[ι]
ἄνω ὄντι ἐν Πτολεμαίδι τῶι ἡμετέρωι γνωρίμωι, συντάξις παραδοῦναι Πτολεμαίωι
τῶι παρ' ἡμῶν, ἵνα συναντήσας Ἡρακλεοδώρωι ἐπιθῆι. ἀναπλεῖ οὖν Ἡρακλεόδωρος ἤδη. καλῶς
οὖν ποιήσεις, εἰ μήπω παρε[ί]ληφεν ὁ Πτολεμαῖος, ἐπιμελέ[ς] ποιησάμενος ἵνα μὴ ὑστερήσῃ 5
τοῦ Ἡρακλεοδώρου τὸ μέλ[ι].

[ἔ]ρρωσο. (ἔτους) λς, Λφίου ις.

v

εἰς Φιλαδέλφει[αν]. (ἔτους) λς, Θ]ῶυθ [.].

Ἄρτε[μίδωρος] μ]έλιτος

με(τρητῶν) γ.

10

[μ]έλι.

Ζ[ήνωνι].

m

χοίρους β

ὄρνιθας ἀγρίας ι

..

λ[α]γῶς γ

κρέα [σ]υάγρεια λ

15

ὀ[π]ώραν

....

VOCAB

1. Ἄρτε[μί]δωρος – Artemidoros (personal name)
2. μετρητής οὔδιον – A measurer; a unit of measurement for liquids
2. ἀγοράζω – frequent the ἀγορά; to purchase (oft. mid.)
2. Ἀπολλωνίωι – Appollonios (personal name, a doctor)
3. Πτολεμαῖς μαῖδος ἡ – Ptolemais (a town in Egypt on the Nile in central Egypt)
3. γνώριμος ον – well-known; notable; (subst.) acquaintance; possibly “familial relation” here, cf. LXX Ruth 3:2
3. συντάσσω – arrange; draw up for battle; prescribe; arrange
3. Πτολεμαῖος ουδῖον – Ptolemaios (personal name)
4. συναντάω – to meet with someone
4. Ἡρακλεοδώρος ουδῖον – Herakleodoros (personal name)
5. παραλαμβάνω – receive from; undertake; invite
5. ἐπιμελής ἐς – careful, attentive; (pass.) cared for; here, an “object of care”
5. ὑστερέω: come too late for (+ gen)
7. Λάιος ουδῖον: An ancient Macedonian month, roughly July.
8. Θῶυθ: Thoth (The first month of the Egyptian year)
13. χοῖρος ουδῖον: a young pig, (LSJ) porker
14. λαγώς λαγῶ or λαγῶδῖον: a hare
15. σάγρειος ον: of the wild boar
16. ὀπώρα ας ἡ: In Homer, the part of the year between the rising of Sirius and of Arcturus (i.e. the last days of July, all Aug., and part of Sept.); In later times it became the name of a definite season, autumn, but was still used sts. to denote summer.

NOTES

1. εἰ] ἔ[ρρωσαι], εἴ ἂν ἔχοι: A neutral condition with a potential statement as the apodosis.
1. σοι: Wackernagel's law
4. οὖν: (from CGCG §59.34) “indicates a transition to more to-the- point, crucial or relevant information, and indicates that the preceding context should be seen as preliminary/explanatory to its host segment.”
7. λς: Lambda and digamma = 36. The thirty sixth year of Ptolemy II Philadelphus, who began his rule in 285.
7. ις: Iota and digamma = 16
14. λ[α]γῶς: This is the “attic second declension” which has ω throughout its declension. Interestingly, CGCG notes that the attic second declension was not adopted “in the Koine”.

PSI V 538 (TM 2160)

III BCE

Philadelphia

Image: <http://www.psi-online.it/images/orig/PSI%20V%20538%20r.jpg>

Ἀπολλωνίω διοικητῇ χαίρειν Δημήτριος καὶ Πετεχῶν δεκαδάρχαι τῶν
ἐμ Φιλαδελφείαι Ἀράβων. δεομά σου ἐπιστάτην ἡμῖν δοῦναι· οὐ γὰρ ἔχομεν·
ἢ Σώστρατον ἢ Μάρωνα. εἰσὶν δέ τινες ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν Ἄραψιν πρεσ-
βύτεροι, οἱ δύνανται τὰς χρείας ἡμῖν παρέχεσθαι. δεόμαθα οὖν σου γράψαι
Ζώιλω ὅπως ἂν οὖς ἂν προσαγάγωμεν τούτους καταχωρίζειν. καὶ περὶ
τοῦ ὄψωνίου σύνταξον ὅπως ἂν ἔμμηνον ἀποδιδῶται ἡμῖν ἐπιμελῶς.
ἐπίστη δὲ καὶ σὺ διότι τοῦ ὄψωνίου πεποίθαμεν.
εὐτύχει.

5

VOCAB

1. διοικητῆς ου ὁ – *administrator, governor*, in Egypt *chief financial official* (Apollonios was the διοικητῆς of Ptolemy II Philadelphus)
1. Δημήτριος ου ὁ – *Demetrios* (personal name)
1. Πετεχῶν ωντος ὁ – *Petechon* (an Egyptian personal name)
1. δεκαδάρχης ου ὁ – *commander of ten men* (a “later” form of δεκάδαρχος)
2. Ἄραψ Ἄραβος ὁ – *an Arab*
2. ἐπιστάτης ου ὁ – *overseer, superintendent*
3. Σώστρατος ου ὁ – *Sostratos* (personal name)
3. Μάρων ωνος ὁ – *Maron* (personal name)
4. χρεία ας ἡ – *necessities*; perhaps *equipment*
5. Ζώϊλος ου ὁ – *Zoilos* (personal name)
5. καταχωρίζω – enter in a register or record
6. ὀψώνιον ου τό – salary, pay
6. ἔμμηνος ον – lasting a month; done or paid every month
6. ἐπιμελής ἐς – careful, attentive; (pass.) cared for
7. ἐπίσταμαι, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθην – know; understand; be able to
7. πείθω, πείσω, ἔπεισα – persuade; (mid) trust, obey (here “depend on” or “rely on” + gen.)

NOTES

ἐμ: read ἐν

δεομά: read δεόμεθά

δεόματα: read δεόμεθα

καταχωρίζειν: read καταχωρίζηι

οὐς ἂν προσαγάγωμεν: indefinite construction

ἐπιμελῶς: take with σύνταξον

ἐπίστη: attested 2nd singular forms include ἐπίστασαι, ἐπίστα and ἐπίστη

BGU 4 1204 (TM 18654)

3 October 28 BCE

From Busiris (Herakleopolites), Lower Egypt, middle of the Delta

<http://ipap.csad.ox.ac.uk/BGU-bw/300dpi/BGU.IV.1204.jpg>

Ἰσιδώ[ρα] Ἀσκληπιάδῃ τῷ ἀδελφῷ

χαίρει[ιν] κα[ι] ὑγιαίνειν διὰ παντός.

τὰ πρὸς Πανίσκον γράμματα συνεσφράγισμαι

ὑμεῖν. τὴν οὖν ἀπάντων ἀντιφώνησιν

ἐν τάχ[ει πέμ]ψον διὰ τὸ τὸ πλοῖον 5

χωρίζεσθαι. καὶ σὺ δὲ διανδραγάθει,

ἕως οὔ ἂν παραγένηται, καὶ σεατοῦ

[ἐπιμελοῦ ἴν'] ὑγιαίνης, ὃ δὴ μέγιστόν ἐστι.

ἔρρω(σο). (ἔτους) γ Φαῶ(φι) ε.

τὸ ἐνκοίμητρον τοῦ 10

παιδίου πέμψον.

VOCAB

- 1: Ἴσιδώρα ας ἦ - *Isidora* (“gift of Isis”)
- 1: Ἀσκληπιάδης ου ὁ - *Asclepiades* (“son/descendant of Asclepius”)
- 2: ὑγιαίνω - *be healthy, be sound of mind; (imper.) farewell*
- 3: Πανίσκος ου ὁ - *Paniscus* (“little Pan”)
- 3: συσφραγίζω - *seal jointly with; (mid) enclose under the same seal*
- 4: ἅπας ἅπασα ἅπαν - *quite all, all together*
- 4: ἀντιφώνησις εως ἡ - *an answer given by letter*
- 6: χωρίζω - *separate; distinguish; (pass. in later Greek) depart*
- 6: διανδραγαθέω - *continue to behave honourably, continue to be brave*
- 7: παραγίγνομαι - *be beside, be near, arrive*
- 9: ῥώννυμι - *strengthen; (pf. pass.) have strength, be in good health*
- 9: Φαῶ(φι) - *Phaophi* (An Egyptian month roughly running from 11 October to 9 November)
- 10: ἐνκοίμητρον ου το - This word only occurs in this series of letters. It has something to do with a bedroom (cf. κοιμητήριον “sleeping-room”), and is worth 120 drachmas (see BGU 4.1205). It seems to mean *mattress*.

NOTES

2. διὰ παντός: understand ‘χρόνου’, *for ever, continually*
4. ὑμεῖν: Read ὑμῖν
5. διὰ + acc.: on account of, because of, with a view to
7. σεαυτοῦ: Read σεαυτοῦ
9. ἔρρω(σο): perf. mid. imper. 2p sg. of ῥώννυμι
9. (ἔτους) γ: “during the third year” (of the reign of Pharaoh Augustus)

P.Giss 19 = P.Giss.Apoll.8 (TM 19421)

30 August–28 September 115 CE
Hermopolis

Γ

[Ἄ]λινῆ Ἀπολλωνίωι τῶι ἀδελφῶι

πολλά χαίρειν.

μεγάλως [ἀγ]ωνιώσα περί σου διὰ τὰ ὄν-

[τα τ]οῦ καιρ[ο]ῦ φημιζόμενα καὶ ὅτι ~~ἐξ-~~

[ἀφ]ινως ἐ[ξῆ]λθες ἀπ' ἐμοῦ· οὔτε πο- 5

[. . . ο]ὔτε [σε]ιτίοις ἠδέως προσέρχομαι,

[ἀλλὰ συν]εχῶς ἀγρυπνοῦσα νυκτὸς ἡ-

[μέρας μ][αν μέριμναν ἔχω τὴν περὶ

[τῆς σωτ]ηρίας σου. μόνη δὲ ἡ τοῦ πατρός

[μου πολ]υωρία [ε] \ἀ/νεγείρει με καὶ τῆι α 10

[ἡμέρα] τοῦ νέου ἔτους, νῆ τὴν σὴν

[σωτη]ρίαν, ἄ[γ]ευστος ἐκοιμώμην,

[εἰ μὴ ὁ π]ατήρ μου εἰσελθὼν ἐβιάσατό

[με. παρακ]αλῶ σε οὖν ἀσφαλῶς σεαυτὸν

[φύλαττε] καὶ μὴ μόνος τὸν κίνδυνον 15

[ἀνευ] φυλακῆς ὑπόμεινε ἀλλὰ ὡς

[καὶ ὁ ἐ]γθάδε στρατηγὸς τοῖς ἄρχου-

[σι ἐπιτί]θησι τὸ βάρος καὶ σὺ τὸ αὐ-

[τὸ ποίει . . .] . . ν δέ μου τὸν πατέρα

[- ca.14 -]α ὄντα. καὶ γὰρ τὸ ὄνο- 20

[μα - ca.11 - ἀ]δελφοῦ προετέθη

[- ca.15 -]ις δὲ αὐτὸν ὁ θεὸς

[- ca.15 -]ν. ἐὰν οὖν, ἀδελφε,

[- ca.15 - τῶ]ν πραγμάτων

[- ca.17 -]ς πρὸς ἡμᾶς γρά- 25

[ψον - ca.15 -]βω αὐτῷ πρὸς σε

[- ca.20 -τ] ἀν[αβ]αίνει

[- ca.21 - τῆ]ς σω[τη-]

[ρίας -ca.?-]. v

Ἀπολλωνίω ἀδελ[φῶι].

VOCAB

1. Ἀλινὴ ἤς ἡ – Aline (personal name)
1. Ἀπολλωνίος ου ό – Apollonius (personal name)
3. ἀγωνιάω – contend eagerly, struggle; to be distressed or anxious, be in an agony
4. φημίζω – prophesy, utter; spread a report
4. ἐξαίφνης – on a sudden; suddenly
6. σιτίον ου τό – grain; food made from grain, bread; food generally
7. συνεχής ές – holding together; continuous, consecutive
7. ἀγρυπνέω: lie awake, pass sleepless nights; c.acc., lie awake and think of
8. μέριμνα ας ἡ – care, thought, solicitude
9. σωτηρία ας ἡ – deliverance, preservation, safety
10. πολυωρία ας ἡ: care, attention, consideration
10. ἀναγείρω – ‘to restore’
11. νή – Particle of strong affirmation, with acc; ‘by’
12. ἄγευστος ον: not tasting or having tasted; without eating
12. κοιμάω – put to sleep; soothe; (m-p) fall asleep
13. βιάζω – constrain; (mid) overpower by force, use violence
14. παρακαλέω – call upon, summon; encourage
16. φυλακή – guard, garrison, station, precaution
16. ὑπομένω – stay behind; be patient under; submit
18. ἐπιτίθημι – place upon; inflict (a penalty); (mid) attack
18. βάρος ους τό – weight; burden; oppressiveness
21. προτίθημι – set before; propose; display

NOTES

4. τοῦ καιροῦ: Genitive of possession? Literally, “the things of the time”. Perhaps, genitive of time, “the things being reported at the moment”.
4. ὅτι: here “because”
4. ἐξάφνωσ: perhaps a late variant of ἐξαίφνης, ‘on a sudden’ or ‘suddenly’.
5. πο-...: perhaps πόσεσι from πόσις εως ἡ – drink; drinking
6. [σε]ιτίοις: read σιτίοις. Complement of προσέρχομαι
10. [ε]: text in double square brackets was deleted by the scribe
16. ὡς: “just like”

From line 20, the text becomes unreadable.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΡΟΗΝ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

1.1

(1.1.1) Χαρίτων Ἀφροδισιεύς, Ἀθηναγόρου τοῦ ῥήτορος ὑπογραφεύς, πάθος ἐρωτικὸν ἐν Συρακούσαις γενόμενον διηγῆσομαι.

Ἐρμοκράτης ὁ Συρακοσίων στρατηγός, οὗτος ὁ νικήσας Ἀθηναίους, εἶχε θυγατέρα Καλλιρόην τοῦνομα, θαυμαστόν τι χρῆμα παρθένου καὶ ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. (1.1.2) ἦν γὰρ τὸ κάλλος οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλὰ θεῖον, οὐδὲ Νηρηΐδος ἢ Νύμφης τῶν ὄρειων ἀλλ' αὐτῆς Ἀφροδίτης [παρθένου]. φήμη δὲ τοῦ παραδόξου θεάματος πανταχοῦ διέτρεχε καὶ μνηστῆρες κατέρρεον εἰς Συρακούσας, δυνάσται τε καὶ παῖδες τυράννων, οὐκ ἐκ Σικελίας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἰταλίας καὶ ἠπείρου καὶ ἐθνῶν τῶν ἐν ἠπείρῳ. (1.1.3) ὁ δὲ Ἔρωσ ζεῦγος ἴδιον ἠθέλησε συλλέξει. Χαιρέας γὰρ τις ἦν μειράκιον εὖμορφον, πάντων ὑπερέχον, οἷον Ἀχιλλέα καὶ Νιρέα καὶ Ἰππόλυτον καὶ Ἀλκιβιάδην πλάσται καὶ γραφεῖς <ἀπο>δεικνύουσι, πατὴρ Ἀρίστωνος τὰ δεύτερα ἐν Συρακούσαις μετὰ Ἐρμοκράτην φερομένου. καὶ τις ἦν ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς φθόνος ὥστε θᾶπτον ἂν πᾶσιν ἢ ἀλλήλοις ἐκήδευσαν. (1.1.4) φιλόνομος δὲ ἐστὶν ὁ Ἔρωσ καὶ χαίρει τοῖς παραδόξοις κατορθώμασιν· ἐζήτησε δὲ τοιόνδε τὸν καιρόν.

Ἀφροδίτης ἑορτὴ δημοτελής, καὶ πᾶσαι σχεδὸν αἱ γυναῖκες ἀπῆλθον εἰς τὸν νεών. (1.1.5) τῆς δὲ μὴ προϊούσαν τὴν Καλλιρόην προήγαγεν ἡ μήτηρ, <Ἐρωτος> κελεύσαντος

προσκυνῆσαι τὴν θεόν. τότε δὲ Χαιρέας ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἐβάδιζεν οἴκαδε στίλβων ὥσπερ ἀστήρ· ἐπήνθει γὰρ αὐτοῦ τῷ λαμπρῷ τοῦ προσώπου τὸ ἐρύθημα τῆς παλαίστρας ὥσπερ ἀργύρῳ χρυσός. (1.1.6) ἐκ τύχης οὖν περὶ τινα καμπὴν στενοτέραν συναντῶντες περιέπεσον ἀλλήλοις, τοῦ θεοῦ πολιτευσάμενου τήνδε τὴν <συνοδίαν> ἵνα ἐκά<ερος τῷ ἐτέρῳ> ὀφθῆ. ταχέως οὖν πάθος ἐρωτικὸν ἀντέδωκαν ἀλλήλοις <.....> τοῦ κάλλους <τῆ εὐ>γενεῖα συνελθόντος.

(1.1.7) Ὁ μὲν οὖν Χαιρέας οἴκαδε μετὰ τοῦ τραύματος μόλις ἀπῆει καὶ ὥσπερ τις <ἀρισ>τεὺς ἐν πολέμῳ τρωθεὶς καιρίαν καὶ καταπεσεῖν μὲν αἰδούμενος, στήναι δὲ μὴ δυνάμενος. ἡ δὲ παρθένος τῆς Ἀφροδίτης τοῖς ποσὶ προσέπεσε καὶ καταφιλοῦσα, “σύ μοι, δέσποινα” εἶπε, “δὸς ἄνδρα τοῦτον ὃν ἔδειξας.” (1.1.8) νύξ ἐπήλθεν ἀμφοτέροις δεινὴ· τὸ γὰρ πῦρ ἐξεκάετο. δεινότερον <δ’> ἔπασχεν ἡ παρθένος διὰ τὴν σιωπὴν, αἰδουμένη κατάφωρος γενέσθαι. Χαιρέας δέ, νεανίας εὐφυῆς καὶ μεγαλόφρων, ἤδη τοῦ σώματος αὐτῷ φθίνοντος, ἀπετόλμησεν εἰπεῖν πρὸς τοὺς γονεῖς ὅτι ἐρᾷ καὶ οὐ βιώσεται τοῦ Καλλιρόης γάμου μὴ τυχών. (1.1.9) ἐστέναξεν ὁ πατὴρ ἀκούσας καὶ “οἴχη δὴ μοι, τέκνον” <ἔφη>. “δῆλον γὰρ ἐστίν ὅτι Ἑρμοκράτης οὐκ ἂν δοίη σοὶ τὴν θυγατέρα τοσοῦτους ἔχων μνηστῆρας πλουσίους καὶ βασιλεῖς. οὐκ οὐδὲ πειρᾶσθαί σε δεῖ, μὴ φανερώς ὑβρισθῶμεν.” εἶθ’ ὁ μὲν πατὴρ παρεμυθεῖτο τὸν παῖδα, τῷ δὲ ἠύξετο τὸ κακὸν ὥστε μηδὲ ἐπὶ τὰς συνήθεις προΐεναι διατριβάς. (1.1.10) ἐπόθει δὲ τὸ γυμνάσιον Χαιρέαν καὶ ὥσπερ ἔρημον ἦν. ἐφίλει γὰρ αὐτὸν ἡ νεολαία. πολυπραγμονοῦντες δὲ τὴν αἰτίαν ἔμαθον τῆς νόσου, καὶ ἔλεος πάντας εἰσήει μειρακίου καλοῦ κινδυνεύοντος ἀπολέσθαι διὰ πάθος ψυχῆς εὐφυοῦς.

(1.1.11) Ἐνέστη νόμιμος ἐκκλησία. συγκαθεσθεῖς οὖν ὁ δῆμος τοῦτο πρῶτον καὶ μόνον ἐβόα “καλὸς Ἐρμοκράτης, μέγας στρατηγός, σῶζε Χαιρέαν· τοῦτο πρῶτον τῶν τροπαίων. ἡ πόλις μνηστεύεται τοὺς γάμους σήμερον, ἀλλήλων ἄξιοι.” (1.1.12) τίς ἂν ἐρμηνεύσειε τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἥς ὁ Ἔρωσ ἦν δημαγωγός; ἀνὴρ δὲ φιλόπατρις Ἐρμοκράτης ἀντειπεῖν οὐκ ἠδυνήθη τῇ πόλει δεομένη. κατανεύσαντος δὲ αὐτοῦ πᾶς ὁ δῆμος ἐξεπήδησε τοῦ θεάτρου, καὶ οἱ μὲν νέοι ἀπήεσαν ἐπὶ Χαιρέαν, ἡ βουλή δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες ἠκολούθουν Ἐρμοκράτει· (1.1.13) παρῆσαν δὲ καὶ αἱ γυναῖκες αἱ Συρακοσίων ἐπὶ τὴν οἰκίαν νυμφαγωγοῦσαι. ὑμέναιος ἦδετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν· μεστὰι δὲ αἱ ῥῦμαι στεφάνων λαμπάδων· ἐρραίνετο τὰ πρόθυρα οἴνω καὶ μύροις. ἡδίων ταύτην τὴν ἡμέραν ἤγαγον οἱ Συρακόσιοι τῆς τῶν ἐπινικίων.

(1.1.14) ἡ δὲ παρθένος οὐδὲν εἰδυῖα τούτων ἔρριπτο ἐπὶ τῆς κοίτης ἐγκεκαλυμμένη, κλαίουσα καὶ σιωπῶσα. προσελθοῦσα δὲ ἡ τροφὸς τῇ κλίνῃ “τέκνον” εἶπε, “διανίστασο, πάρεστι γὰρ ἡ εὐκταιοτάτη πᾶσιν ἡμῖν ἡμέρα· ἡ πόλις σε νυμφαγωγεῖ.”

τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἤτορ·

οὐ γὰρ ἦδει τίνι γαμεῖται. ἄφωνος εὐθύς ἦν καὶ σκότος αὐτῆς τῶν ὀφθαλμῶν κατεχύθη καὶ ὀλίγου δεῖν ἐξέπνευσεν· ἐδόκει δὲ τοῦτο τοῖς ὀρώσιν αἰδώς. (1.1.15) ἐπεὶ δὲ ταχέως ἐκόσμησαν αὐτὴν αἱ θεραπαινίδες, τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν θυρῶν ἀπέλιπον· οἱ δὲ γονεῖς τὸν νυμφίον εἰσήγαγον πρὸς τὴν παρθένον. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας προσδραμῶν αὐτὴν κατεφίλει, Καλλιρόη δὲ, γνωρίσασα

τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνου φῶς ἤδη σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίου πάλιν ἀνέλαμψε καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων. (1.1.16) ἐπεὶ δὲ προῆλθεν εἰς τὸ δημόσιον, θάμβος ὄλον τὸ πλῆθος κατέλαβεν, ὥσπερ Ἀρτέμιδος ἐν ἐρημίᾳ κυνηγέταις ἐπιστάσης· πολλοὶ δὲ τῶν παρόντων καὶ προσεκύνησαν. πάντες δὲ Καλλιρόην μὲν ἐθαύμαζον, Χαιρέαν δὲ ἐμακάριζον. τοιοῦτον ὕμνοῦσι ποιηταὶ τὸν Θετίδος γάμον ἐν Πηλίῳ γεγονέναι. πλὴν καὶ ἐνταῦθά τις εὐρέθη βάσκανος δαίμων, ὥσπερ ἐκεῖ φασὶ τὴν Ἔριν.

1.2

(1.2.1) Οἱ γὰρ μνηστῆρες ἀποτυχόντες τοῦ γάμου λύπην ἐλάμβανον μετ' ὀργῆς. τέως οὖν μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὠμονόησαν τότε, διὰ δὲ τὴν ὁμόνοιαν, ὑβρίσθαι δοκοῦντες, συνῆλθον εἰς βουλευτήριον κοινόν· ἐστρατολόγει δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὸν κατὰ Χαιρέου πόλεμον ὁ Φθόνος.

(1.2.2) καὶ πρῶτος ἀναστάς νεανίας τις Ἰταλιώτης, υἱὸς τοῦ Ῥηγίνων τυράννου, τοιαῦτα ἔλεγεν· “εἰ μὲν τις ἐξ ἡμῶν ἔγῃμεν, οὐκ ἂν ὠργίσθην· ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἓνα δεῖ νικῆσαι τῶν ἀγωνισαμένων· ἐπεὶ δὲ παρευδοκίμησεν ἡμᾶς ὁ μηδὲν ὑπὲρ γάμου πονήσας, οὐ φέρω τὴν ὑβριν. (1.2.3) ἡμεῖς δὲ τῆτάθημεν αὐλείοις θύραις προσαγρυπνοῦντες καὶ κολακεύοντες τίτθας καὶ θεραπαινίδας καὶ δῶρα πέμποντες τροφοῖς. πόσον χρόνον δεδουλεύκαμεν; καί, τὸ πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἀντεραστὰς ἀλλήλους ἐμισήσαμεν. ὁ δὲ πόρνος καὶ πένης καὶ μηδενὸς κρείττων βασιλέων ἀγωνισαμένων αὐτὸς ἀκονιτὶ τὸν στέφανον ἤρατο. (1.2.4) ἀλλὰ ἀνόνητον αὐτῷ γενέσθω τὸ ἄθλον καὶ τὸν γάμον θάνατον τῷ νυμφίῳ ποιήσωμεν.”

Πάντες οὖν ἐπήνεσαν, μόνος δὲ ὁ Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀντεῖπεν. “οὐκ εὐνοία δὲ” εἶπε “τῇ πρὸς Χαιρέαν κωλύω τὴν ἐπιβουλήν, ἀλλὰ ἀσφαλεστέρω τῷ λογισμῷ· μέμνησθε γὰρ ὅτι Ἐρμοκράτης οὐκ ἔστιν εὐκαταφρόνητος· ὥστε ἀδύνατος ἡμῖν πρὸς αὐτὸν ἢ ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ, κρείττων δὲ ἢ μετὰ τέχνης· (1.2.5) καὶ γὰρ τὰς τυραννίδας πανουργία μᾶλλον ἢ βία κτώμεθα. χειροτονήσατέ με τοῦ πρὸς Χαιρέαν πολέμου στρατηγόν· ἐπαγγέλλομαι διαλύσειν τὸν γάμον· ἐφοπλιῶ γὰρ αὐτῷ Ζηλοτυπίαν, ἣτις σύμμαχον λαβοῦσα τὸν Ἑρωτα μέγα τι κακὸν διαπράξεται· (1.2.6) Καλλιρόη μὲν οὖν εὐσταθῆς καὶ ἄπειρος κακοήθους ὑποψίας, ὁ δὲ Χαιρέας, οἷα δὴ γυμνασίοις ἐντραφεὶς καὶ νεωτερικῶν ἀμαρτημάτων οὐκ ἄπειρος, δύναται ῥαδίως ὑποπτεύσας ἐμπεσεῖν εἰς ἐρωτικὴν ζηλοτυπίαν· ἔστι δὲ καὶ προσελθεῖν ἐκεῖνῳ ῥᾶον καὶ λαλήσαι.”

Πάντες ἔτι λέγοντος αὐτοῦ τὴν γνώμην ἐπεψηφίσαντο καὶ τὸ ἔργον ἐνεχείρισαν ὡς ἀνδρὶ πᾶν ἱκανῷ μηχανήσασθαι. τοιαύτης οὖν ἐπινοίας ἐκεῖνος ἤρξατο.

1.3

(1.3.1) Ἐσπέρα μὲν ἦν, ἤκε δὲ ἀγγέλλων τις ὅτι Ἀρίστων ὁ πατὴρ Χαιρέου πεσὼν ἀπὸ κλίμακος ἐν ἀγρῷ πάνυ ὀλίγας ἔχει τοῦ ζῆν τὰς ἐλπίδας. ὁ δὲ Χαιρέας ἀκούσας, καίτοι φιλοπάτωρ ὢν, ὅμως ἐλυπήθη πλέον ὅτι ἔμελλεν ἀπελεύσεσθαι μόνος· οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν ἐξάγειν ἤδη τὴν κόρην. (1.3.2) ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ φανερῶς μὲν οὐδεὶς ἐτόλμησεν

ἐπικωμάσαι, κρύφα δὲ καὶ ἀδήλως ἐπελθόντες σημεῖα κωμασάντων κατέλιπον· ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔρραναν, οἴνου πηλὸν ἐποίησαν, δᾶδας ἔρριψαν ἡμικαύστους.

(1.3.3) Διέλαμψεν ἡμέρα, καὶ πᾶς ὁ παριῶν εἰστήκει κοινῶ τινι πολυπραγμοσύνης πάθει· Χαιρέας δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ῥᾶον ἐσχηκότες ἔσπευδε πρὸς τὴν γυναῖκα. ἰδὼν δὲ τὸν ὄχλον πρὸ τῶν θυρῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐθαύμασεν· ἐπεὶ δὲ ἔμαθε τὴν αἰτίαν, ἐνθουσιῶν εἰστρέχει· (1.3.4) καταλαβὼν δὲ τὸν θάλαμον ἔτι κεκλεισμένον, ἤρασσε μετὰ σπουδῆς. ἐπεὶ δὲ ἀνέωξεν ἢ θεραπευαίνεις, ἐπιπεσὼν τῇ Καλλιρῶ τὴν ὄργην μετέβαλεν εἰς λύπην καὶ περιρρηξάμενος ἔκλαιε. πυνθανομένης δὲ τί γέγονεν, ἄφωνος ἦν, οὔτε ἀπιστεῖν οἷς εἶδεν οὔτε πιστεύειν οἷς οὐκ ἤθελε δυνάμενος. (1.3.5) ἀπορουμένου δὲ αὐτοῦ καὶ τρέμοντος ἢ γυνὴ μηδὲν ὑπονοοῦσα τῶν γεγονότων ἰκέτευεν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν τοῦ χόλου· ὁ δὲ ὑφαίμοις τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ παχεῖ τῷ φθέγματι “κλαίω” φησὶ “τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, ὅτι μου ταχέως ἐπελάθου,” καὶ τὸν κῶμον ὠνείδισεν. (1.3.6) ἢ δὲ οἷα θυγάτηρ στρατηγοῦ καὶ φρονήματος πλήρης πρὸς τὴν ἄδικον διαβολὴν παρωξύνθη καὶ “οὐδεὶς ἐπὶ τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἐκώμασεν” εἶπε, “τὰ δὲ σὰ πρόθυρα συνήθη τυχόν ἐστι τοῖς κώμοις, καὶ τὸ γεγαμηκέναι σε λυπεῖ τοὺς ἐραστάς.” ταῦτα εἰποῦσα ἀπεστράφη καὶ συγκαλυψαμένη δακρῦων ἀφῆκε πηγᾶς. (1.3.7) εὐκόλοι δὲ τοῖς ἐρώσιν αἰ διαλλαγαὶ καὶ πᾶσαν ἀπολογία ἠδέως ἀλλήλων προσδέχονται. μεταβαλλόμενος οὖν ὁ Χαιρέας ἤρξατο κολακεύειν, καὶ ἢ γυνὴ ταχέως αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν ἠσπάζετο. ταῦτα μᾶλλον ἐξέκαυσε τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ ἀμφοτέρων αὐτῶν γονεῖς μακαρίους αὐτοὺς ὑπ ἐλάμβανον τὴν τῶν τέκνων ὁρῶντες ὁμόνοιαν.

1.4

(1.4.1) Ὁ δὲ Ἀκραγαντῖνος διαπεπτωκυίας αὐτῷ τῆς πρώτης τέχνης ἤπτετο λοιπὸν ἐνεργεστέρας, κατασκευάσας τι τοιοῦτον. ἦν αὐτῷ παράσιτος στωμύλος καὶ πάσης χάριτος ὁμιλητικῆς ἔμπλεως. τοῦτον ἐκέλευσεν ὑποκριτὴν ἔρωτος γενέσθαι. τὴν ἄβραν γὰρ τῆς Καλλιρόης καὶ τιμιωτάτην τῶν θεραπαινίδων προσπίπτων φιλεῖν προσεποιεῖτο. (1.4.2) μόλις οὖν ἐκεῖνος πλὴν ὑπηγάγετο τὴν μείρακα μεγάλαις δωραῖς τῷ τε λέγειν ἀπάγξασθαι μὴ τυχῶν τῆς ἐπιθυμίας. γυνὴ δὲ εὐάλωτόν ἐστιν, ὅταν ἐράσθαι δοκῇ. ταῦτ' οὖν προκατασκευασάμενος ὁ δημιουργὸς τοῦ δράματος ὑποκριτὴν ἕτερον ἐξηῦρεν, οὐκέτι ὁμοίως εὐχαριν, ἀλλὰ πανοῦργον καὶ ἀξιόπιστον λαλήσας. (1.4.3) τοῦτον προδιδάξας ἂν χρὴ πράττειν καὶ λέγειν, ὑπέπεμψεν ἀγνώτα τῷ Χαιρέα. προσελθὼν δὲ ἐκεῖνος αὐτῷ περὶ τὰς παλαίστρας ἀλύοντι “κάμοι” φησὶν “υἱὸς ἦν, ὃ Χαιρέα, σὸς ἡλικιώτης, πάνυ σε θαυμάζων καὶ φιλῶν, ὅτε ἔζη. τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ σὲ υἱὸν ἐμαυτοῦ νομίζω, καὶ γὰρ εἴ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας εὐτυχῶν. (1.4.4) δὸς οὖν μοι σχολάζοντα σαυτὸν καὶ ἀκούσῃ μεγάλα πράγματα ὄλω τῷ βίῳ σου διαφέροντα.”

Τοιοῦτοις ῥήμασιν ὁ μιὰρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῦ μειρακίου τὴν ψυχὴν ἀνακουφίσας καὶ μεστὸν ποιήσας ἐλπίδος καὶ φόβου καὶ πολυπραγμοσύνης, δεομένου λέγειν ὥκνει καὶ προεφασίζετο μὴ εἶναι τὸν καιρὸν ἐπιτήδειον τὸν παρόντα, δεῖν δὲ ἀναβολῆς καὶ σχολῆς μακροτέρας. (1.4.5) ἐνέκειτο μᾶλλον ὁ Χαιρέας, ἤδη τι προσδοκῶν βαρύτερον· ὁ δὲ ἐμβαλὼν αὐτῷ τὴν δεξιὰν ἀπῆγεν εἰς τι χωρίον ἡρεμαῖον, εἶτα συναγαγὼν τὰς ὀφρῦς καὶ ὅμοιος

γενόμενος λυπούμενω, μικρὸν δέ τι καὶ δακρύσας, “ἀηδῶς μὲν” εἶπεν, “ὦ Χαιρέα, σκυθρωπὸν σοι πρᾶγμα μηνύω καὶ πάλαι βουλόμενος εἰπεῖν ὤκνουν· ἐπεὶ δὲ ἤδη φανερώς ὑβρίζῃ καὶ θρυλλεῖται πανταχοῦ τὸ δεινόν, οὐχ ὑπομένω σιωπᾶν· φύσει τε γὰρ μισοπόνηρός εἰμι καὶ σοὶ μάλιστα εὔνους. (1.4.6) γίνωσκε τοίνυν μοιχευομένην σου τὴν γυναῖκα, καὶ ἵνα τοῦτο πιστεύσῃς, ἔτοιμος ἐπ’ αὐτοφώρῳ τὸν μοιχὸν δεικνύειν.”

Ὡς φάτο· τὸν δ’ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κακ κεφαλῆς, χαρίεν δ’ ἤσχυνε πρόσωπον.

(1.4.7) Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ἀχανῆς ἔκειτο, μήτε τὸ στόμα μήτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι δυνάμενος· ἐπεὶ δὲ φωνὴν οὐχ ὁμοίαν μὲν ὀλίγην δὲ συνελέξατο, “δυστυχῆ μὲν” εἶπεν “αἰτῶ παρὰ σοῦ χάριν αὐτόπτης γενέσθαι τῶν ἐμῶν κακῶν· ὅμως δὲ δεῖξον, ὅπως εὐλογώτερον ἐμαυτὸν ἀνέλω· Καλλιρόης γὰρ καὶ ἀδικούσης φείσομαι.” (1.4.8) “προσποίησαι” φησὶν “ὡς εἰς ἀγρὸν ἀπιέναι, βαθείας δὲ ἐσπέρας παραφύλαττε τὴν οἰκίαν· ὄψει γὰρ εἰσιόντα τὸν μοιχόν.”

Συνέθεντο ταῦτα, καὶ ὁ μὲν Χαιρέας πέμψας (οὐ γὰρ αὐτὸς ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰσελθεῖν) “ἄπειμι” φησὶν “εἰς ἀγρὸν.” ὁ δὲ κακοήθης ἐκεῖνος καὶ διάβολος συνέταττε τὴν σκηνήν. (1.4.9) ἐσπέρας οὖν ἐπιστάσης ὁ μὲν ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἦλθεν, ὁ δὲ τὴν ἄβραν τῆς Καλλιρόης διαφθείρας ἐνέβαλεν εἰς τὸν στενωπὸν, ὑποκρινόμενος μὲν τὸν λαθραίοις ἔργοις ἐπιχειρεῖν

προαιρούμενον, πάντα δὲ μηχανώμενος ἵνα μὴ λάθοι. κόμην εἶχε λιπαρὰν καὶ βοστρύχους μύρων ἀποπνέοντας, ὀφθαλμούς ὑπογεγραμμένους, ἱμάτιον μαλακόν, ὑπόδημα λεπτόν· δακτύλιοι βαρεῖς ὑπέστιλβον. εἶτα πολὺ περιβλεψάμενος τῇ θύρᾳ προσῆλθε, κρούσας δὲ ἐλαφρῶς τὸ εἰωθὸς ἔδωκε σημεῖον. (1.4.10) ἡ δὲ θεραπεία καὶ αὐτὴ περίφοβος ἡρέμα παρανοίξασα καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς εἰσήγαγε. ταῦτα θεασάμενος Χαιρέας οὐκέτι κατέσχευ ἀλλὰ εἰσέδραμεν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν μοιχὸν ἀναιρήσων.

(1.4.11) ὁ μὲν οὖν παρὰ τὴν αὐλῆιον θύραν ὑποστὰς εὐθύς ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Καλλιρόη καθῆστο ἐπὶ τῆς κλίνης ζητοῦσα Χαιρέαν καὶ μηδὲ λύχνον ἄψασα διὰ τὴν λύπην· ψόφου δὲ ποδῶν γενομένου πρώτη τοῦ ἀνδρὸς ἦσθετο τὴν ἀναπνοὴν καὶ χαίρουσα αὐτῷ προσέδραμεν. (1.4.12) ὁ δὲ φωνὴν μὲν οὐκ ἔσχευ ὥστε λαιδορήσασθαι, κρατούμενος δὲ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐλάκτισε προσιοῦσαν. εὐστόχως οὖν ὁ πούς κατὰ τοῦ διαφράγματος ἐνεχθεὶς ἐπέσχε τῆς παιδὸς τὴν ἀναπνοὴν, ἐρριμμένην δὲ αὐτὴν αἰ θεραπεινίδες βαστάσασαι κατέκλιναν ἐπὶ τὴν κοίτην.

1.5

(1.5.1) Καλλιρόη μὲν οὖν ἄφωνος καὶ ἄπνους ἔκειτο νεκρᾶς εἰκόνα πᾶσι παρέχουσα, Φήμη δὲ ἄγγελος τοῦ πάθους καθ' ὅλην τὴν πόλιν διέτρεχεν, οἰμωγὴν ἐγείρουσα διὰ τῶν στενωπῶν ἄχρι τῆς θαλάττης· καὶ πανταχόθεν ὁ θρήνος ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐώκει πόλεως ἀλώσει. Χαιρέας δὲ ἔτι τῷ θυμῷ ζέων δι' ὅλης νυκτὸς ἀποκλείσας ἑαυτὸν ἐβασάνιζε τὰς θεραπεινίδας, πρώτην δὲ καὶ τελευταίαν τὴν ἄβραν. (1.5.2) ἔτι δὲ καιομένων καὶ τεμνομένων αὐτῶν ἔμαθε

τὴν ἀλήθειαν. τότε ἔλεος αὐτὸν εἰσῆλθε τῆς ἀποθανούσης καὶ ἀποκτεῖναι μὲν ἑαυτὸν ἐπεθύμει, Πολύχαρμος δὲ ἐκώλυε, φίλος ἐξαιρετός, τοιοῦτος οἶον Ὅμηρος ἐποίησε Πάτροκλον Ἀχιλλέως. ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ ἄρχοντες ἐκλήρουν δικαστήριον τῷ φονεῖ, διὰ τὴν πρὸς Ἑρμοκράτην τιμὴν ἐπισπεύδοντες τὴν κρίσιν. (1.5.3) ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμος ἅπας εἰς τὴν ἀγορὰν συνέτρεχεν, ἄλλων ἄλλα κεκραγόντων· ἐδημοκόπουν δὲ οἱ τῆς μνηστείας ἀποτυχόντες καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὑπὲρ ἅπαντας, λαμπρός τε καὶ σοβαρός, οἶον διαπραξάμενος ἔργον ὃ μηδεὶς ἂν προσεδόκησε. (1.5.4) συνέβη δὲ πρᾶγμα καινὸν καὶ ἐν δικαστηρίῳ μηδεπώποτε πραχθέν· ῥηθείσης γὰρ τῆς κατηγορίας ὁ φονεὺς μετρηθέντος αὐτῷ τοῦ ὕδατος ἀντὶ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ κατηγορήσε πικρότερον καὶ πρῶτος τὴν καταδικάζουσαν ψῆφον ἤνεγκεν, οὐδὲν εἰπὼν τῶν πρὸς τὴν ἀπολογία ἀδικαίων, οὐ τὴν διαβολήν, οὐ τὴν ζηλοτυπίαν, οὐ τὸ ἀκούσιον, ἀλλὰ ἐδεῖτο πάντων “δημοσίᾳ με καταλεύσατε· ἀπεστεφάνωσα τὸν δῆμον. (1.5.5) φιλάνθρωπόν ἐστιν ἂν παραδῶτέ με δημίῳ. τοῦτο ὄφειλον παθεῖν, εἰ καὶ θεραπαινίδα Ἑρμοκράτους ἀπέκτεινα. τρόπον ζητήσατε κολάσεως ἀπόρρητον. χεῖρονα δέδρακα ἱεροσύλων καὶ πατροκτόνων. μὴ θάψητέ με, μὴ μιάνητε τὴν γῆν, ἀλλὰ τὸ ἀσεβὲς καταποντώσατε σῶμα.”

(1.5.6) Ταῦτα λέγοντος θρήνος ἐξερράγη, καὶ πάντες ἀφέντες τὴν νεκρὰν τὸν ζῶντα ἐπένθουν. Ἑρμοκράτης συνηγόρησε Χαιρέα πρῶτος. “ἐγὼ” φησὶν “ἐπίσταμαι τὸ συμβὰν ἀκούσιον. βλέπω τοὺς ἐπιβουλεύοντας ἡμῖν. οὐκ ἐφησθήσονται δυσὶ νεκροῖς, οὐδὲ λυπήσω τεθνεῶσαν τὴν θυγατέρα. (1.5.7) ἤκουσα λεγούσης αὐτῆς πολλάκις ὅτι αὐτῆς μᾶλλον θέλει Χαιρέαν ζῆν. Παύσαντες οὖν τὸ περισσὸν δικαστήριον ἐπὶ τὸν ἀναγκαῖον ἀπίωμεν τάφον. μὴ

παραδῶμεν χρόνῳ τὴν νεκράν, μηδὲ ἄμορφον τῇ παρολκῇ ποιήσωμεν τὸ σῶμα. θάψωμεν Καλλιρόην ἔτι καλήν.”

1.6

(1.6.1) Οἱ μὲν οὖν δικασταὶ τὴν ἀπολύουσιν ψῆφον ἔθεσαν, Χαιρέας δὲ οὐκ ἀπέλυεν ἑαυτόν, ἀλλὰ ἐπεθύμει θανάτου καὶ πάσας ὁδοὺς ἐμηχανᾶτο τῆς τελευτῆς. Πολύχαρμος δὲ ὁρῶν ἄλλως ἀδύνατον αὐτῷ τὴν σωτηρίαν “προδότα” φησὶ “τῆς νεκρᾶς, οὐδὲ θάψαι Καλλιρόην περιμένεις; ἀλλοτρίαις χερσὶ τὸ σῶμα πιστεύεις; καιρὸς ἐστὶ σοὶ νῦν ἐνταφίων ἐπιμελεῖσθαι πολυτελείας καὶ τὴν ἐκκομιδὴν κατασκευάσαι βασιλικήν.” (1.6.2) ἔπεισεν οὗτος ὁ λόγος· ἐνέβαλε γὰρ φιλοτιμίαν καὶ φροντίδα.

τίς ἂν οὖν ἀπαγγεῖλαι δύναίτο κατ’ ἀξίαν τὴν ἐκκομιδὴν ἐκείνην; κατέκειτο μὲν Καλλιρόη νυμφικὴν ἐσθῆτα περικειμένη καὶ ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης μείζων τε καὶ κρείττων, ὥστε πάντες εἵκαζον αὐτὴν Ἀριάδνη καθευδούσῃ. (1.6.3) προήεσαν δὲ τῆς κλίνης πρῶτοι μὲν οἱ Συρακοσίων ἵππεις αὐτοῖς ἵπποις κεκοσμημένοι· μετὰ τούτους ὀπλίται φέροντες σημεῖα τῶν Ἑρμοκράτους τροπαίων· εἶτα ἡ βουλή καὶ ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ πά<ντες οἱ ἄρχο>ντες Ἑρμοκράτην δορυφοροῦντες. ἐφέρετο δὲ καὶ Ἀρίστων ἔτι νοσῶν, θυγατέρα καὶ κυρίαν Καλλιρόην ἀποκαλῶν. ἐπὶ τούτοις αἱ γυναῖκες τῶν πολιτῶν μελανείμονες· εἶτα πλοῦτος ἐνταφίων βασιλικός· (1.6.4) πρῶτος μὲν ὁ τῆς φερνῆς χρυσός τε καὶ ἄργυρος· ἐσθῆτων κάλλος καὶ κόσμος (συνέπεμψε δὲ Ἑρμοκράτης πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων)· συγγενῶν τε δωρεαὶ καὶ

φίλων. τελευταῖος ἐπηκολούθησεν ὁ Χαιρέου πλοῦτος· ἐπεθύμει γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν, πᾶσαν τὴν οὐσίαν συγκαταφλέξει τῇ γυναικί. (1.6.5) ἔφερον δὲ τὴν κλίνην οἱ Συρακοσίων ἔφηβοι, καὶ ἐπηκολούθει τὸ πλῆθος. τούτων δὲ θρηγούντων μάλιστα Χαιρέας ἠκούετο. ἦν δὲ τάφος μεγαλοπρεπῆς Ἑρμοκράτους πλησίον τῆς θαλάσσης, ὥστε καὶ τοῖς πόρρωθεν πλέουσι περίβλεπτος εἶναι· τοῦτον ὥσπερ θησαυρὸν ἐπλήρωσεν ἡ τῶν ἐνταφίων πολυτέλεια. τὸ δὲ δοκοῦν εἰς τιμὴν τῆς νεκρᾶς γεγονέναι μειζόνων πραγμάτων ἐκίνησεν ἀρχήν.

1.7

(1.7.1) Θήρων γάρ τις ἦν, πανοῦργος ἄνθρωπος, ἐξ ἀδικίας πλέων τὴν θάλασσαν καὶ ληστὰς ἔχων ὑφορμοῦντας τοῖς λιμέσιν ὀνόματι πορθμείου, πειρατήριον συγκροτῶν. οὗτος τῇ ἐκκομιδῇ παρατυχῶν ἐπωφθάλμισε τῷ χρυσῷ καὶ νύκτωρ κατακλινεῖς οὐκ ἐκοιμᾶτο λέγων πρὸς αὐτὸν “ἀλλὰ ἐγὼ κινδυνεύω μαχόμενος τῇ θαλάσῃ καὶ τοὺς ζῶντας ἀποκτείνων ἕνεκα λημμάτων μικρῶν, ἐξὸν πλουτῆσαι παρὰ μιᾶς νεκρᾶς; ἀνερρίφθω κύβος· οὐκ ἀφήσω τὸ κέρδος. (1.7.2) τίνας δ’ οὖν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν στρατολογήσω; σκέψαι, Θήρων, τίς ἐπιτήδειος ὦν οἶδας. Ζηνοφάνης ὁ Θούριος; συνετὸς μὲν ἀλλὰ δειλός. Μένων ὁ Μεσσήνιος; τολμηρὸς μὲν ἀλλὰ προδότης.”

(1.7.3) ἐπεξιών δὲ τῷ λογισμῷ καθέκαστον ὥσπερ ἀργυρογνώμων, πολλοὺς ἀποδοκιμάσας, ὅμως ἔδοξέ τινας ἐπιτηδείους. ἔωθεν οὖν διατρέχων εἰς τὸν λιμένα, ἕκαστον αὐτῶν ἀνεζήτηι. εὔρε δὲ ἐνίους μὲν ἐν πορνείοις, οὓς δ’ ἐν καπηλείοις, οἰκείον στρατὸν τοιοῦτῳ

στρατηγῶ. (1.7.4) φήσας οὖν ἔχειν τι διαλεχθῆναι πρὸς αὐτοὺς ἀναγκαῖον, κατόπιν τοῦ λιμένος ἀπήγαγε καὶ τούτων ἤρξατο τῶν λόγων. “ἐγὼ θησαυρὸν εὐρῶν ὑμᾶς κοινωνοὺς εἰλόμην ἐξ ἀπάντων· οὐ γὰρ ἐστὶν ἑνὸς τὸ κέρδος, οὐδὲ πόνου πολλοῦ δεόμενον, ἀλλὰ μία νύξ δύναται ποιῆσαι πάντας ἡμᾶς πλουσίους. (1.7.5) οὐκ ἄπειροι δ’ ἐσμὲν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρὰ μὲν τοῖς ἀνοήτοις ἀνθρώποις ἔχει διαβολήν, ὠφέλειαν δὲ τοῖς φρονίμοις δίδωσι.”

συνῆκαν εὐθύς ὅτι ληστείαν ἢ τυμβωρυχίαν ἢ ἱεροσυλίαν καταγγέλλει, καὶ “παῦσαι” ἔφασαν “<πείθων> τοὺς πεπεισμένους ἤδη καὶ μόνον μῆνυε τὴν πράξιν, καὶ τὸν καιρὸν μὴ παραπολλύωμεν.” (1.7.6) ὁ δὲ Θήρων ἔνθεν ἐλὼν “ἔωράκατε” φησὶ “<τὸν> χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῆς νεκρᾶς. οὗτος ἡμῶν τῶν ζώντων δικαιότερον γένοιτ’ ἂν. δοκεῖ δὴ μοι νυκτὸς ἀνοῖξαι τὸν τάφον, εἶτα ἐνθεμένους τῷ κέλῃτι, πλεύσαντας ὅποι ποτ’ ἂν φέρῃ τὸ πνεῦμα διαπωλῆσαι τὸν φόρτον ἐπὶ ξένης.” ἤρесе. “νῦν μὲν οὖν” φησὶ “τρέπεσθε ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβάς· βαθείας δὲ ἐσπέρας ἕκαστος ἐπὶ τὸν κέλῃτα κατίτω κομίζων οἰκοδομικὸν ὄργανον.”

1.8

(1.8.1) Οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον· τὰ δὲ περὶ Καλλιρόην [δευτέραν] ἄλλην ἐλάμβανε παλιγγενεσίαν, καὶ τινος ἀνέσεως ταῖς ἀπολειφθείσαις ἀναπνοαῖς ἐκ τῆς ἀσιτίας ἐγγενομένης, μόλις καὶ κατ’ ὀλίγον ἀνέπνευσεν· ἔπειτα κινεῖν ἤρξατο κατὰ μέλη τὸ σῶμα, διανοίγουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἴσθησιν ἐλάμβανεν ἐγειρομένης ἐξ ὕπνου καὶ ὡς συγκαθεύδοντα Χαιρέαν

ἐκάλεσεν. (1.8.2) ἐπεὶ δὲ οὔτε ὁ ἀνὴρ οὔτε αἱ θεραπαινίδες ἤκουον, πάντα δὲ ἦν ἐρημία καὶ σκότος, φρίκη καὶ τρόμος τὴν παῖδα κατελάμβανεν οὐ δυναμένην τῷ λογισμῷ συμβαλεῖν τὴν ἀλήθειαν. μόλις δὲ ἀνεγειρομένη στεφάνων προσήψατο καὶ ταινιῶν· ψόφον ἐποίει χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου· πολλὴ δὲ ἦν ἀρωμάτων ὁσμή. (1.8.3) τότε οὖν ἀνεμνήσθη τοῦ λακτίσματος καὶ τοῦ δι' ἐκεῖνο πτώματος, μόλις τε τὸν ἐκ τῆς ἀφωνίας ἐνόησε τάφον. ἔρρηξεν οὖν φωνήν, ὅσην ἐδύνατο †ζῶσα καὶ βοηθεῖτε.† ἐπεὶ δὲ πολλάκις αὐτῆς κεκραγυίας οὐδὲν ἐγένετο πλέον, ἀπήλπισεν ἔτι τὴν σωτηρίαν καὶ ἐνθεῖσα τοῖς γόνασι τὴν κεφαλὴν ἐθρήνει λέγουσα “οἴμοι τῶν κακῶν· ζῶσα κατάρυγμαὶ μηδὲν ἀδικοῦσα καὶ ἀποθνήσκω θάνατον μακρόν. (1.8.4) ὑγιαίνουσάν με πενθοῦσι. τίνα τίς ἄγγελον πέμψει; ἄδικε Χαιρέα, μέμφομαί σε οὐχ ὅτι με ἀπέκτεινας, ἀλλ' ὅτι με ἔσπευσας ἐκβαλεῖν τῆς οἰκίας. οὐκ ἔδει σε ταχέως θάψαι Καλλιρόην οὐδ' ἀληθῶς ἀποθανοῦσαν. ἀλλ' ἤδη τάχα τι βουλεύῃ περὶ γάμου.”

1.9

(1.9.1) Κάκεινη μὲν ἐν ποικίλοις ἦν ὀδυρμοῖς· ὁ δὲ Θήρων φυλάξας αὐτὸ τὸ μεσονύκτιον ἀψοφητὶ προσῆει τῷ τάφῳ, κούφως ταῖς κώπαις ἀπτόμενος τῆς θαλάσσης. ἐκβαίνων δὲ πρῶτον ἐπέταξε τὴν ὑπηρεσίαν <τὸν τρόπον> τοῦτον. (1.9.2) τέσσαρας μὲν ἀπέστειλεν ἐπὶ κατασκοπὴν, εἴ τινες προσίοιεν εἰς τὸν τόπον, εἰ μὲν δύναιτο, φονεύειν· εἰ δὲ μή, συνθήματι μηνύειν τὴν ἄφιξιν αὐτῶν· πέμπτος δὲ αὐτὸς προσῆει τῷ τάφῳ. τοὺς δὲ λοιποὺς (ἦσαν γὰρ οἱ σύμπαντες ἐκκαίδεκα) μένειν ἐπὶ τοῦ κέλητος ἐκέλευσε καὶ τὰς κώπας ἔχειν ἐπτερωμένας, ἵνα, ἐάν τι αἰφνίδιον συμβαίῃ, ταχέως τοὺς ἀπὸ γῆς ἀρπάσαντες ἀποπλεύσωσιν.

(1.9.3) ἐπεὶ δὲ μοχλοὶ προσηνέχθησαν καὶ σφοδροτέρα πληγὴ πρὸς τὴν ἀνάρρηξιν τοῦ τάφου, τὴν Καλλιρόην κατελάμβανεν ὁμοῦ πάντα, φόβος, χαρὰ, λύπη, θαυμασμός, ἐλπίς, ἀπιστία. “πόθεν ὁ ψόφος; ἄρα τις δαίμων κατὰ νόμον κοινὸν τῶν ἀποθνησκόντων ἐπ’ ἐμὲ παραγίνεται τὴν ἀθλίαν; ἢ ψόφος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ φωνὴ καλούντων με τῶν ὑποχθονίων πρὸς αὐτούς; τυμβωρύχους μᾶλλον εἰκὸς εἶναι· καὶ γὰρ τοῦτό μου ταῖς συμφοραῖς προσετέθη· πλοῦτος ἄχρηστος νεκρῶ.” (1.9.4) ταῦτα ἔτι λογιζομένης αὐτῆς προύβαλε τὴν κεφαλὴν ὁ ληστής καὶ κατὰ μικρὸν εἰσεδύετο. Καλλιρόη δὲ αὐτῷ προσέπεσε, βουλομένη δεηθῆναι· κάκεινος φοβηθεὶς ἐξεπήδησε. τρέμων δὲ πρὸς τοὺς ἐταίρους ἐφθέγγετο “φεύγωμεν ἐντεῦθεν· δαίμων γὰρ τις φυλάττει τὰ ἔνδον καὶ εἰσελθεῖν ἡμῖν οὐκ ἐπιτρέπει.” (1.9.5) κατεγέλασε Θήρων, δειλὸν εἰπὼν καὶ νεκρότερον τῆς τεθνεώσης. εἶτα ἐκέλευσεν ἄλλον εἰσελθεῖν. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ὑπέμενε, αὐτὸς εἰσῆλθε προβαλλόμενος τὸ ξίφος. λάμψαντος δὲ τοῦ σιδήρου, δείσασα ἢ Καλλιρόη μὴ φονευθῆ, πρὸς τὴν γωνίαν ἐξέτεινε αὐτὴν κάκειθεν ἰκέτευε, λεπτὴν ἀφιεῖσα φωνήν, “ἐλέησον, ὅστις ποτ’ εἶ, τὴν οὐκ ἐλεθηεῖσαν ὑπὸ ἀνδρὸς οὐδὲ γονέων· μὴ ἀποκτείνης ἦν σέσωκας.”

(1.9.6) μᾶλλον ἐθάρρησεν ὁ Θήρων καὶ οἷα δεινὸς ἀνὴρ ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν· ἔστη δὲ σύννοος καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐβουλεύσατο κτεῖναι τὴν γυναῖκα, νομίζων ἐμπόδιον ἔσεσθαι τῆς ὄλης πράξεως· ταχεῖα δὲ διὰ τὸ κέρδος ἐγένετο μετάνοια καὶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν “ἔστω καὶ αὐτὴ τῶν ἐνταφίων μέρος· πολὺς μὲν ἄργυρος ἐνταῦθα, πολὺς δὲ χρυσός, τούτων δὲ πάντων τὸ τῆς γυναικὸς τιμιώτερον κάλλος.” (1.9.7) λαβόμενος οὖν τῆς χειρὸς ἐξήγαγεν αὐτήν, εἶτα

καλέσας τὸν συνεργὸν “ἰδοῦ” φησὶν “ὁ δαίμων ὃν ἐφοβοῦ· καλὸς γε ληστής φοβηθεὶς καὶ γυναῖκα. σὺ μὲν οὖν φύλαττε ταύτην· θέλω γὰρ αὐτὴν ἀποδοῦναι τοῖς γονεῦσιν· ἡμεῖς δὲ ἐκφέρωμεν τὰ ἔνδον ἀποκείμενα, μηκέτι μηδὲ τῆς νεκρᾶς αὐτὰ τηρούσης.”

1.10

(1.10.1) Ἐπεὶ δὲ ἐνέπλησαν τὸν κέλητα τῶν λαφύρων, ἐκέλευσεν ὁ Θήρων τὸν φύλακα μικρὸν ἀποστῆναι μετὰ τῆς γυναικός· εἶτα βουλὴν προέθηκε περὶ αὐτῆς. ἐγένοντο δὲ αἱ γνώμαι διάφοροι καὶ ἀλλήλαις ὑπεναντία. (1.10.2) πρῶτος γὰρ τις εἶπεν “ἐφ’ ἕτερα μὲν ἤλθομεν, ὧ συστρατιῶται, βέλτιον δὲ τὸ παρὰ τῆς Τύχης ἀποβέβηκε· χρησώμεθα αὐτῷ· δυνάμεθα γὰρ ἀκινδύνως ἐργάσασθαι. δοκεῖ δὴ μοι τὰ μὲν ἐντάφια κατὰ χώραν εἶναι, ἀποδοῦναι δὲ τὴν Καλλιρόην ἀνδρὶ καὶ πατρὶ, φήσαντας ὅτι προσωρμίσθημεν τῷ τάφῳ κατὰ συνήθειαν ἀλιευτικὴν, ἀκούσαντες δὲ φωνὴν ἠνοίξαμεν κατὰ φιλανθρωπίαν, ἵνα σώσωμεν τὴν ἔνδον ἀποκεκλεισμένην. (1.10.3) ὀρκίσωμεν δὲ τὴν γυναῖκα πάντα ἡμῖν μαρτυρεῖν. ἡδέως δὲ ποιήσει χάριν ὀφείλουσα τοῖς εὐεργέταις δι’ ὧν ἐσώθη. πόσης οἴεσθε χαρᾶς ἐμπλήσομεν τὴν ὄλην Σικελίαν; πόσας ληψόμεθα δωρεάς; ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσα ταῦτα ποιήσομεν.”

(1.10.4) Ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἕτερος ἀντεῖπεν “ἄκαιρε καὶ ἀνόητε, νῦν ἡμᾶς κελεύεις φιλοσοφεῖν; ἄρα γε τὸ τυμβωρυχεῖν ἡμᾶς ἐποίησε χρηστούς; ἐλεήσομεν ἢ οὐκ ἠλέησεν ἴδιος ἀνὴρ ἀλλὰ ἀπέκτεινεν; (1.10.5) οὐδὲν γὰρ ἠδίκηκεν ἡμᾶς· ἀλλὰ ἀδίκησει τὰ μέγιστα. πρῶτον

μὲν γάρ, ἂν ἀποδῶμεν αὐτὴν τοῖς προσήκουσιν, ἄδηλον ἦν ἔξουσι γνώμην περὶ τοῦ γεγονότος, καὶ ἀδύνατον μὴ ὑποπτευθῆναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἤλθομεν ἐπὶ τὸν τάφον. ἔαν δὲ καὶ χαρίσωνται τὴν τιμωρίαν ἡμῖν οἱ τῆς γυναικὸς συγγενεῖς, ἀλλ' οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ δῆμος αὐτὸς οὐκ ἀφήσει τυμβωρύχους ἄγοντας κατ' αὐτῶν τὸ φορτίον. (1.10.6) τάχα δέ τις ἐρεῖ λυσιτελέστερον εἶναι πωλῆσαι τὴν γυναῖκα· τιμὴν γὰρ εὐρήσει διὰ τὸ κάλλος. ἔχει δὲ καὶ τοῦτο κίνδυνον. ὁ μὲν γὰρ χρυσὸς οὐκ ἔχει φωνήν, οὐδὲ ὁ ἄργυρος ἐρεῖ πόθεν αὐτὸν εἰλήφαμεν. ἔξεστιν ἐπὶ τούτοις πλάσασθαι τι διήγημα. (1.10.7) φορτίον δὲ ἔχον ὀφθαλμούς τε καὶ ὦτα καὶ γλῶσσαν τίς ἂν ἀποκρύψει δύναίτο; καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνθρώπινον τὸ κάλλος, ἵνα λάθωμεν. ὅτι 'δούλην' ἐροῦμεν; τίς αὐτὴν ἰδὼν τοῦτο πιστεύσει; φονεύσωμεν οὖν αὐτὴν ἐνθάδε, καὶ μὴ περιάγωμεν καθ' αὐτῶν τὸν κατήγορον.”

(1.10.8) Πολλῶν δὲ τούτοις συντιθεμένων οὐδετέρα γνώμη Θήρων ἐπεψήφισε. “σὺ μὲν γάρ” εἶπε “κίνδυνον ἐπάγεις, σὺ δὲ κέρδος ἀπολλύεις. ἐγὼ δὲ ἀποδώσομαι τὴν γυναῖκα μᾶλλον ἢ ἀπολέσω· πωλουμένη μὲν γὰρ σιγήσει διὰ τὸν φόβον, πραθειῖσα δὲ κατηγορεῖτω τῶν μὴ παρόντων. οὐδὲ γὰρ ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν. ἀλλ' ἐμβαίνετε· πλέωμεν· ἤδη γὰρ ἐστι πρὸς ἡμέραν.”

1.11

(1.11.1) Ἄναχθεισα δὲ ἡ ναῦς ἐφέρετο λαμπρῶς. οὐδὲ γὰρ ἐβιάζοντο πρὸς κῦμα καὶ πνεῦμα τῷ μὴ προκεῖσθαι τινα πλοῦν ἴδιον αὐτοῖς, ἀλλ' ἅπας ἄνεμος οὐρίος αὐτοῖς ἐδόκει καὶ κατὰ

πρύμναν είστήκει. Καλλιρόην δὲ παρεμυθεῖτο Θήρων, ποικίλαις ἐπι νοίαις πειρώμενος ἀπατᾶν. (1.11.2) ἐκείνη δὲ ἠσθάνετο τὰ καθ' ἑαυτῆς καὶ ὅτι ἄλλως ἐσώθη· προσεποιεῖτο δὲ μὴ νοεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν, δεδοικυῖα μὴ ἄρα καὶ ἀνέλωσιν αὐτὴν ὡς ὀργιζομένην. εἰποῦσα δὲ μὴ φέρειν τὴν θάλασσαν, ἐγκαλυψαμένη καὶ δακρύσασα “σὺ μὲν” ἔφη, “πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ θαλάσῃ τριακοσίας ναῦς Ἀθηναίων κατεναυμάχησας, ἤρπασε δέ σου τὴν θυγατέρα κέλης μικρὸς καὶ οὐδὲν μοι βοηθεῖς. (1.11.3) ἐπὶ ξένην ἄγομαι γῆν καὶ δουλεύειν με δεῖ τὴν εὐγενῆ· τάχα δὲ ἀγοράσει τις τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα δεσπότης Ἀθηναῖος. πόσω μοι κρεῖττον ἦν ἐν τάφῳ κεῖσθαι νεκρᾶν· πάντως ἂν μετ' ἐμοῦ Χαιρέας ἐκηδεύθη· νῦν δὲ καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες διεζεύχθημεν.”

(1.11.4) Ἡ μὲν οὖν ἐν τοιούτοις ἦν ὄδυρμοῖς, οἱ δὲ ληστὰι νήσους μικρὰς καὶ πόλεις παρέπλεον· οὐ γὰρ ἦν τὰ φορτία πενήτων, ἐζήτουν δὲ πλουσίους ἄνδρας. ὠρμίσαντο δὲ καταντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τινα χηλὴν· πηγὴ δὲ ἦν αὐτόθι πολλοῦ καὶ καθαροῦ νάματος καὶ λειμῶν εὐφυῆς. (1.11.5) ἔνθα τὴν Καλλιρόην προαγαγόντες φαιδρύνασθαι καὶ ἀναπαύσασθαι κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἠξίωσαν, διασώζειν θέλοντες αὐτῆς τὸ κάλλος· μόνοι δὲ ἐβουλεύοντο ὅπου χρὴ τὸν στόλον ὀρμίσαι. καὶ τις εἶπεν “Ἀθῆναι πλησίον, μεγάλη καὶ εὐδαίμων πόλις. ἐκεῖ πλῆθος μὲν ἐμπόρων εὐρήσομεν, πλῆθος δὲ πλουσίων. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀγορᾷ τοὺς ἄνδρας οὕτως ἐν Ἀθήναις τὰς πόλεις ἔστιν ἰδεῖν.” (1.11.6) ἐδόκει δὲ πᾶσι καταπλεῖν εἰς Ἀθήνας, οὐκ ἤρεσκε δὲ Θήρωνι τῆς πόλεως ἢ περιεργία· “μόνοι γὰρ ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε τὴν πολυπραγμοσύνην τῶν Ἀθηναίων; δῆμός ἐστι λάλος καὶ φιλόδικος, ἐν δὲ τῷ λιμένι μυρίοι συκοφάνται πεύσσονται τίνες ἐσμέν καὶ πόθεν ταῦτα φέρομεν τὰ φορτία. ὑποψία

καταλήψεται πονηρά τοὺς κακοήθεις. (1.11.7) Ἄρειος πάγος εὐθύς ἐκεῖ καὶ ἄρχοντες τυράννων βαρύτεροι. μᾶλλον Συρακοσίων Ἀθηναίους φοβηθῶμεν. χωρίον ἡμῖν ἐπιτήδειόν ἐστιν Ἰωνία, καὶ γὰρ πλοῦτος ἐκεῖ βασιλικὸς ἐκ τῆς μεγάλης Ἀσίας ἄνωθεν ἐπιρρέων καὶ ἄνθρωποι τρυφῶντες καὶ ἀπράγμονες· ἐλπίζω δὲ τινὰς αὐτόθεν εὐρήσειν καὶ γνωρίμους.”

(1.11.8) ὕδρευσάμενοι δὲ καὶ λαβόντες ἀπὸ τῶν παρουσῶν ὀλκάδων ἐπισιτισμὸν ἔπλεον εὐθὺ Μιλήτου, τριταῖοι δὲ κατήχθησαν εἰς ὄρμον ἀπέχοντα τῆς πόλεως σταδίου ὀγδοήκοντα, εὐφυέστατον εἰς ὑποδοχὴν.

1.12

(1.12.1) Ἐνθα δὴ Θήρων κώπας ἐκέλευσεν ἐκφέρειν καὶ μονὴν ποιεῖν τῇ Καλλιρόῃ καὶ πάντα παρέχειν εἰς τρυφήν. ταῦτα δὲ οὐκ ἐκ φιλάνθρωπίας ἔπραττεν ἀλλ’ ἐκ φιλοκερδίας, ὡς ἔμπορος μᾶλλον ἢ ληστής. αὐτὸς δὲ διέδραμεν εἰς ἄστὺ παραλαβὼν δύο τῶν ἐπιτηδείων. εἶτα φανερώς μὲν οὐκ ἐβούλετο ζητεῖν τὸν ὠνητὴν οὐδὲ περιβόητον τὸ πρᾶγμα ποιεῖν, κρύφα δὲ καὶ διὰ χειρὸς ἔσπευδε τὴν πρᾶσιν. δυσδιάθετον δὲ ἀπέβαινε· οὐ γὰρ ἦν τὸ κτῆμα πολλῶν οὐδὲ ἐνὸς τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ πλουσίου τινὸς καὶ βασιλέως, τοῖς δὲ τοιούτοις ἐφοβεῖτο προσιέναι. (1.12.2) γινομένης οὖν διατριβῆς μακροτέρας οὐκέτι φέρειν ὑπέμενε τὴν παρολκὴν· νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης καθεύδειν μὲν οὐκ ἐδύνατο, ἔφη δὲ πρὸς αὐτὸν “ἀνόητος, ὦ Θήρων, εἴ· ἀπολέλοιπας γὰρ ἤδη τοσαύταις ἡμέραις ἄργυρον καὶ χρυσὸν ἐν ἐρημίᾳ, ὡς μόνος ληστής. (1.12.3) οὐκ οἶδας ὅτι τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλοι πλέουσι πειραταί; ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἡμετέρους φοβοῦμαι μὴ καταλιπόντες ἡμᾶς ἀποπλεύσωσιν· οὐ δήπου γὰρ τοὺς δικαιοτάτους

έστρατολόγησας, ἵνα σοι τὴν πίστιν φυλάττωσιν, ἀλλὰ τοὺς πονηροτάτους ἄνδρας ὧν ἦδεις.

(1.12.4) νῦν μὲν οὖν” εἶπεν “ἐξ ἀνάγκης κάθειυδε, ἡμέρας δὲ ἐπιστάσης διαδραμῶν ἐπὶ τὸν κέλητα ῥῖψον εἰς θάλασσαν τὴν ἄκαιρον καὶ περιττὴν σοι γυναῖκα καὶ μηκέτι φορτίον ἐπάγου δυσδιάθετον.” (1.12.5) κοιμηθεὶς δὲ ἐνύπνιον εἶδε κεκλεισμένας τὰς θύρας. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπισχεῖν. οἷα δὲ ἀλύων ἐπὶ τινος ἐργαστηρίου καθῆστο, ταραχώδης παντάπασι τὴν ψυχὴν.

(1.12.6) ἐν δὲ τῷ μεταξὺ παρήει πλῆθος ἀνθρώπων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, ἐν μέσοις δὲ αὐτοῖς ἀνὴρ ἡλικία καθεστῶς, μελανειμονῶν καὶ σκυθρωπός. ἀναστὰς οὖν ὁ Θήρων (περίεργον γὰρ ἀνθρώπου φύσις) ἐπυθάνετο ἐνὸς τῶν ἐπακολουθούντων “τίς οὗτος;” ὁ δὲ ἀπεκρίνατο “ξένος εἶναι μοι δοκεῖς ἢ μακρόθεν ἦκειν, ὃς ἀγνοεῖς Διονύσιον πλούτῳ καὶ γένει καὶ παιδείᾳ τῶν ἄλλων Ἰώνων ὑπερέχοντα, φίλον τοῦ μεγάλου βασιλέως.” (1.12.7) “διατί τοίνυν μελανειμονεῖ;” “ἢ γυνὴ γὰρ αὐτοῦ τέθνηκεν ἧς ἦρα.” ἔτι μᾶλλον εἶχετο τῆς ὀμιλίας ὁ Θήρων, εὐρηκῶς ἄνδρα πλούσιον καὶ φιλογύναιον. οὐκέτ’ οὖν ἀνῆκε τὸν ἄνδρα ἀλλ’ ἐπυθάνετο “τίνα χώραν ἔχεις παρ’ αὐτῷ;” (1.12.8) κάκεινος ἀπεκρίνατο “διοικητὴς εἰμι τῶν ὄλων, τρέφω δὲ αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα, παιδίον νήπιον, μητρὸς ἀθλίας πρὸ ὥρας ὀρφανόν.” [Θήρων] “τί σὺ καλῆ;” “Λεωνᾶς.” “εὐκαίρως” φησίν, “ὦ Λεωνᾶ, συνεβάλομεν. ἔμπορός εἰμι καὶ πλέω νῦν ἐξ Ἰταλίας, ὅθεν οὐδὲν οἶδα τῶν ἐν Ἰωνίᾳ. γυνὴ δὲ Συβαρῖτις, εὐδαιμονεστάτη τῶν ἐκεῖ, καλλίστην ἄβραν ἔχουσα διὰ ζηλοτυπίαν ἐπώλησεν, ἐγὼ δὲ αὐτὴν ἐπριάμην. (1.12.9) σοὶ οὖν γενέσθω τὸ κέρδος, εἴτε σεαυτῷ θέλεις τροφὸν κατασχεῖν τοῦ παιδίου (πεπαίδευται γὰρ ἱκανῶς) εἴτε καὶ ἄξιον ὑπολαμβάνεις χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ. λυσιτελεῖ δὲ σοὶ μᾶλλον

ἀργυρώνητον ἔχειν αὐτόν, ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σου μητριαν ἐπαγάγηται.” (1.12.10) τούτων ὁ Λεωνᾶς ἤκουσεν ἀσμένως καὶ “θεός μοί τις” εἶπεν “εὐεργέτην σε κατέπεμψεν· ἃ γὰρ ὠνειροπόλουν ὑπαρ μοι δεικνύεις· ἐλθέ τοίνυν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ φίλος ἤδη γενοῦ καὶ ξένος· τὴν δὲ περὶ τῆς γυναικὸς αἴρεσιν ἢ ὄψις κρινεῖ, πότερον δεσποτικόν ἐστὶ τὸ κτῆμα ἢ καθ’ ἡμᾶς.”

1.13

(1.13.1) Ἐπεὶ δὲ ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ μὲν Θήρων ἐθαύμαζε τὸ μέγεθος καὶ τὴν πολυτέλειαν (ἦν γὰρ εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Περσῶν βασιλέως παρεσκευασμένη), Λεωνᾶς δὲ ἐκέλευσε περιμένειν αὐτόν περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ δεσπότου πρῶτον <γενησόμενον>. (1.13.2) ἔπειτα ἐκεῖνον λαβὼν ἀνήγαγεν εἰς τὴν οἴκησιν τὴν ἑαυτοῦ σφόδρα ἐλευθέριον οὔσαν, ἐκέλευσε δὲ παραθεῖναι τράπεζαν. καὶ ὁ Θήρων, οἷα πανοῦργος ἄνθρωπος καὶ πρὸς πάντα καιρὸν ἀρμόσασθαι δεινός, ἤπτετο τροφῆς καὶ ἐφιλοφρονεῖτο ταῖς προπόσεσι τὸν Λεωνᾶν, τὰ μὲν ἀπλότητος ἐνδείξει, τὸ δὲ πλεόν κοινωνίας πίστει. (1.13.3) μεταξύ δὲ ὁμιλία περὶ τῆς γυναικὸς ἐγένετο πολλή, καὶ ὁ Θήρων ἐπῆναι τὸν τρόπον μᾶλλον τῆς γυναικὸς ἢ τὸ κάλλος, εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν ἄδηλον συνηγορίας ἔχει χρεῖαν, ἢ δὲ ὄψις αὐτὴν συνίστησιν. “ἀπίωμεν οὖν” ἔφη Λεωνᾶς, “καὶ δεῖξον αὐτήν.” (1.13.4) ὁ δὲ “οὐκ ἐνταῦθά ἐστιν” ἀπεκρίνατο, “διὰ γὰρ τοὺς τελῶνας περιέστημεν τὴν πόλιν, ἀπὸ ὀγδοήκοντα δὲ σταδίων τὸ πλοῖον ὀρμεῖ,” καὶ τὸν τόπον ἔφραζεν. “ἐν τοῖς ἡμετέροις” φησὶ “χωρίοις ὠρμίσασθε· καὶ τοῦτο βέλτιον, ἤδη τῆς Τύχης ὑμᾶς ἀγούσης ἐπὶ Διονύσιον. (1.13.5) ἀπίωμεν οὖν εἰς τὸν ἀγρόν, ἵνα καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης

αὐτοὺς ἀναλάβητε· ἡ γὰρ πλησίον ἔπαυλις κατεσκευάσται πολυτελῶς.” (1.13.6) ἤσθη μᾶλλον ὁ Θήρων, εὐκολωτέραν ἔσεσθαι τὴν πρᾶσιν οὐκ ἐν ἀγορᾷ νομίζων ἀλλ’ ἐν ἐρημίᾳ, καὶ “ἔωθεν” φησὶν “ἀπίωμεν, σὺ μὲν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐγὼ δὲ εἰς τὴν ναῦν, ἀκεῖθεν ἄξω τὴν γυναῖκα πρὸς σε.” συνέθεντο ταῦτα καὶ δεξιὰς ἀλλήλοις ἐμβαλόντες ἀπηλλάγησαν. ἀμφοτέροις δὲ ἡ νύξ ἐδόκει μακρά, τοῦ μὲν δὴ σπεύδοντος ἀγοράσαι, τοῦ δὲ πωλῆσαι.

(1.13.7) Τῆς δ’ ὑστεραίας ὁ μὲν Λεωνᾶς παρέπλευσεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἅμα καὶ ἀργύριον κομίζων ἵνα προκαταλάβῃ τὸν ἔμπορον· ὁ δὲ Θήρων ἐπὶ τὴν ἀκτὴν καὶ σφόδρα ποθοῦσιν ἐπέστη τοῖς συνεργοῖς, διηγησάμενος δὲ τὴν πρᾶσιν αὐτοῖς Καλλιρόην κολακεύειν ἤρξατο.

(1.13.8) “κἀγὼ” φησί, “θύγατερ, εὐθύς μὲν ἤθελόν σε πρὸς τοὺς σοὺς ἀπαγαγεῖν· ἐναντίου δὲ ἀνέμου γενομένου διεκωλύθην ὑπὸ τῆς θαλάσσης· ἐπίστασαι δὲ πόσῃ σου πεποίημαι πρόνοιαν· καὶ τὸ μέγιστον, καθαρὰν ἐτηρήσαμεν· ἀνύβριστον ἀπολήψεταιί σε Χαιρέας, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου σωθεῖσαν δι’ ἡμᾶς. (1.13.9) νῦν μὲν οὖν ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμῖν μέχρι Λυκίας διαδραμεῖν, οὐκ ἀναγκαῖον δὲ καὶ σὲ μάτην ταλαιπωρεῖν καὶ ταῦτα χαλεπῶς ναυτιῶσαν· ἐνταῦθα [δὲ] δὴ παραθήσομαί σε φίλοις πιστοῖς, ἐπανιῶν δὲ παραλήψομαι καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἄξω λοιπὸν εἰς Συρακούσας. λαβὲ τῶν σῶν ὅτι ἂν θέλῃς· σοὶ γὰρ καὶ τὰ λοιπὰ τηροῦμεν.”

(1.13.10) Ἐπὶ τούτῳ πρὸς αὐτὴν ἐγέλασε Καλλιρόη, καίτοι σφόδρα λυπούμενη, <καὶ> παντελῶς αὐτὸν ἀνόητον ὑπελάμβανεν· ἤδη <γὰρ> πωλουμένη <μὲν> ἠπίστατο, τῆς δὲ παλιγγενεσίας τὴν πρᾶσιν εὐτυχεστέραν ὑπελάμβανεν, ἀπαλλαγῆναι θέλουσα ληστῶν. καὶ

“χάριν σοι” φησὶν “ἔχω, πάτερ, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ φιλανθρωπίας· ἀποδοῖεν δὲ” ἔφη “πᾶσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ τὰς ἀξίας ἀμοιβάς. (1.13.11) χρήσασθαι δὲ τοῖς ἐνταφίοις δυσσιώνιστον ὑπολαμβάνω. πάντα μοι φυλάξατε καλῶς· ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ δακτυλίδιον μικρόν, ὃ εἶχον καὶ νεκρά.” εἶτα συγκαλυψαμένη τὴν κεφαλὴν “ἄγε με” φησὶν, “ὦ Θήρων, ὅποι ποτὲ θέλεις· πᾶς γὰρ τόπος θαλάσσης καὶ τάφου κρείσσων.”

1.14

(1.14.1) Ὡς δὲ πλησίον ἐγένετο τῆς ἐπαύλεως, ὁ Θήρων ἐστρατήγησέ τι τοιοῦτον. ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρόην καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κόμην, διανοίξας τὴν θύραν, πρώτην ἐκέλευσεν εἰσελθεῖν. ὁ δὲ Λεωνᾶς καὶ πάντες οἱ ἔνδον ἐπιστάσης αἰφνίδιον κατεπλάγησαν, οἱ μὲν δοκοῦντες θεὰν ἑωρακέσθαι, <οἱ δὲ καὶ προσκυνήσαντες>· καὶ γὰρ ἦν τις λόγος ἐν τοῖς ἀγροῖς Ἀφροδίτην ἐπιφαίνεσθαι. (1.14.2) καταπεπληγμένων δὲ αὐτῶν κατόπιν ὁ Θήρων ἐπόμενος προσῆλθε τῷ Λεωνᾶ καὶ “ἀνάστα” φησὶ “καὶ γενοῦ περὶ τὴν ὑποδοχὴν τῆς γυναικός· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἣν θέλεις ἀγοράσαι.” χαρὰ καὶ θαυμασμὸς ἐπηκολούθησε πάντων. (1.14.3) τὴν μὲν οὖν Καλλιρόην ἐν τῷ καλλίστῳ τῶν οἰκημάτων κατακλίναντες εἶσαν ἡσυχάζειν· καὶ γὰρ ἐδεῖτο πολλῆς ἀναπαύσεως ἐκ λύπης καὶ καμάτου καὶ φόβου· Θήρων δὲ τῆς δεξιᾶς λαβόμενος τοῦ Λεωνᾶ “τὰ μὲν παρ’ ἐμοῦ σοι” φησὶ “πιστῶς πεπλήρωται, σὺ δὲ ἔχε μὲν ἤδη τὴν γυναῖκα (φίλος γὰρ εἶ λοιπόν), ἤκε δὲ εἰς ἄστῦ καὶ λάμβανε τὰς καταγραφὰς καὶ τότε μοι τι μὴν ἣν θέλεις ἀποδώσεις.” (1.14.4) ἀμείψασθαι δὲ θέλων [ὁ] Λεωνᾶς “οὐ μὲν οὖν” φησὶν, “ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σοι τὸ ἀργύριον ἤδη πιστεύω πρὸ τῆς καταγραφῆς,” ἅμα δὲ καὶ

προκαταλαβείν ἤθελε, δεδιώς μὴ ἄρα μετάθῃται· πολλοὺς γὰρ <ἄν> ἐν τῇ πόλει γενέσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. (1.14.5) τάλαντον οὖν ἀργυρίου προκομίσας ἠνάγκαζε λαβεῖν, ὁ δὲ Θήρων ἀκκισάμενος λαμβάνει. κατέχοντος δὲ ἐπὶ δεῖπνον αὐτὸν τοῦ Λεωνᾶ (καὶ γὰρ ἦν ὀψὲ τῆς ὥρας) “βούλομαι” φησὶν “ἄφ’ ἐσπέρας εἰς τὴν πόλιν πλεῦσαι, τῆς δ’ ὑστεραίας ἐπὶ τῷ λιμένι συμβαλοῦμεν.”

(1.14.6) Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν. ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὴν ναῦν ὁ Θήρων ἐκέλευσεν ἀραμένους τὰς ἀγκύρας ἀνάγεσθαι τὴν ταχίστην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι. καὶ οἱ μὲν ἀπεδίδρασκον ἔνθα τὸ πνεῦμα ἔφερε, μόνῃ δὲ Καλλιρόῃ γενομένη ἤδη μετ’ ἐξουσίας τὴν ἰδίαν ἀπωδύρετο τύχην. “ἰδοῦ” φησὶν “ἄλλος τάφος, ἐν ᾧ Θήρων με κατέκλεισεν, ἐρημότερος ἐκείνου μᾶλλον. (1.14.7) πατὴρ γὰρ ἂν ἐκεῖ μοι προσῆλθε καὶ μήτηρ, καὶ Χαιρέας ἐπέσπεισε δακρύων· ἡσθόμην ἂν καὶ τεθνεῶσα. τίνα δὲ ἐνταῦθα καλέσω; διώκεις <με>, Τύχη βάσκανε, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης. τῶν ἐμῶν κακῶν οὐκ ἐπληρώθης, ἀλλὰ πρῶτον μὲν φονέα μου τὸν ἐραστὴν ἐποίησας· Χαιρέας, ὁ μὴδὲ δοῦλον μὴδέποτε πλήξας, ἐλάκτισε καιρίως ἐμὲ τὴν φιλοῦσαν. (1.14.8) εἶτά με τυμβωρύχων χερσὶ παρέδωκας καὶ ἐκ τάφου προήγαγες εἰς θάλασσαν καὶ τῶν κυμάτων τοὺς πειρατὰς φοβερωτέρους ἐπέστησας. τὸ δὲ περιβόητον κάλλος εἰς τοῦτο ἐκτησάμην, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ Θήρων ὁ ληστής μεγάλην λάβῃ τιμὴν. (1.14.9) ἐν ἐρημίᾳ πέπραμαι καὶ οὐδὲ εἰς πόλιν ἤχθην, ὡς ἄλλη τις τῶν ἀργυρωνήτων· ἐφοβήθης γὰρ, ᾧ Τύχη, μὴ τις ἰδὼν εὐγενῆ <με> δόξῃ. διὰ τοῦτο ὡς σκεῦος παρεδόθην οὐκ οἶδα τίσιν, “Ἐλλησιν ἢ βαρβάροις ἢ πάλιν λησταῖς.” κόπτουσα δὲ τῇ χειρὶ τὸ στήθος εἶδεν ἐν τῷ δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τὴν Χαιρέου καὶ καταφιλοῦσα “ἀληθῶς ἀπόλωλά σοι, Χαιρέα” φησί, “τοιούτῳ διαζευχθεῖσα πάθει. (1.14.10) καὶ σὺ μὲν

πενθεῖς καὶ μετανοεῖς καὶ τάφῳ κενῷ παρακάθῃσαι, μετὰ θάνατόν μοι τὴν σωφροσύνην μαρτυρῶν, ἐγὼ δὲ ἡ Ἐρμοκράτους θυγάτηρ, ἡ σὴ γυνή, δεσπότη σήμερον ἐπράθην.” τοιαῦτα ὀδυρομένη μόλις ὕπνος ἐπῆλθεν [αὐτῇ].